

Sen Dört Mevsim Bahar

– Alaca · 02 Mayıs 2019

Sanma ki pervane, herkes müptelan,
Ardından köy-şehir, gezen ben idim.
Ben idim divane, en tatlı belan,
Uğruna çay-nehir, yüzen ben idim.

Kim çizer resmini, beyaz tuvale,
Göz üzüm, dudaklar kiraz, nevale,
Meramı kağıda, niyaz, havale;
Eyleyip de şiir yazan ben idim.

Yosun tutan yorgun, taşlar biliyor,
Can evinden vurgun, keşler biliyor,
Hoyrat ele sürgün, kuşlar biliyor;
Sen dört mevsim bahar, hazan ben idim.

Çile ektim, sabır biçtim, yılmadım,
Yudum yudum hasret içtim, ölmedim,
Dağ başına çadır açtım, gelmedim;
Buzlarından buhar sızan ben idim.

Beni benden aldı, gönül hırsızı,
Yerden yere çaldı, ince bir sızı,
Dert ortağım oldu, Çoban Yıldızı;
Doğana dek seher, süzen ben idim.

Fitilini çaktın, çekildin amma,
Dikişleri söktün, tutmuyor yama,
Yüreğime aktın, bitsin muamma;
Tüm sırları mahir, çözen ben idim.

Bana kem gözlerle, bakındı kullar,
Vuslat diye diye tükendi yollar,
Ruhuma, tenime dokundu yıllar,
Ahir ömrü zehir, ozan ben idim.

02.05.2019

Muhittin Alaca